

AJUDANT A VIURE

Diferents però no distants

Al nostre temps, potser no ens crida ja massa l'atenció el fet de les migracions perquè forma part del nostre entorn habitual, però certament continua essent un fenomen que afecta en l'actualitat a més de dos-cents milions d'éssers humans al món, i és una experiència dolorosa per a molts. Certament és una realitat complexa social, cultural, política, econòmica, religiosa i pastoral, però mai no hauríem d'acostumar-nos a contemplar amb indiferència la quantitat de drames que provoca aquesta mobilitat humana «forçosa»...

Ja fa molt temps, el papa Joan XXIII («Mater et Magistra») deia que quan, malauradament, tants de germans i germanes nostres no poden viure en pau i dignitat al seu propi país i es veuen necessitats d'emigrar per la força, hem de facilitar-los que puguin asseure's a la taula de la humanitat... I anys després (2004), un text del

Consell Pontifici per a la Pastoral dels Emigrants i Itinerants explicava que el fenomen migratori planteja el problema ètic de la recerca d'un nou ordre econòmic internacional mirant de procurar una més justa distribució dels béns de la terra, i de la visió de la comunitat internacional com una família de pobles.

Gràcies a Déu, les nostres comunitats van mostrant que, si s'afavoreix l'acollida fraterna i una integració gradual que vagi facilitant la trobada i la comprensió i harmonitzant les diferències, els emigrants ofereixen una molt bona contribució a la nostra pròpia escala de valors massa «materialitzada» i més aviat «deficitària».

Us animo a multiplicar «proximitats». El fet que els immigrants procedeixin de cultura distinta a la nostra pot ser ocasió d'enriquiment mutu creant espais per a intercanviar experiències i aprendre els uns dels altres. Però per això cal reconèixer la seva aportació, no sols tolerar-la, i afavorir així una fraternitat més i més evangèlica.

Que puguin sentir-se acollits quan s'acosten a una comunitat parroquial particular i no hagin de convertir-se en una espècie d'«ovella perduda» o abandonada... Que no sigui mai un impediment el fet de parlar una llengua diferent a la nostra o seguir costums diferents als nostres.

Davant els inevitables conflictes provocats per diferents motius, inclosos els recels i desconfiances, els seguidors de Jesús hem de contribuir a la construcció d'un món que sigui capaç de posar més l'accent en les semblances que en les diferències. Aquestes no han de ser mai un obstacle absolut. És més, quan parlem de «*catolicitat*», estem afirmant-les, les diferències, com una riquesa que ens obre a horitzons universals.

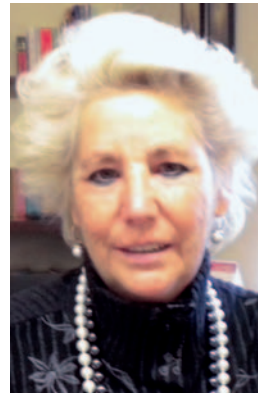
Rebeu la salutació del vostre germà bisbe.

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

ENTREVISTA

Pensar en la unitat

Cada any, del 18 al 25 de gener, es celebra a totes les Esglésies cristianes arreu del món la Setmana de Pregària per la unitat dels cristians. Davant aquest esdeveniment, ens hem atansat a la senyora Francesca Agustí Farreny que és la Delegada d'ecumenisme i del Diàleg Interreligiós en el bisbat de Lleida.

ta, l'Església Evangèlica Baptista Ebenezer, l'Església Cristiana Adventista del Setè Dia, l'Església Evangèlica Romanesa, l'Església Ortodoxa i l'Església Catòlica.

En què consisteix el vostre treball?

Mantenim contactes, ens anem coneixent,

creem l'amistat i preparam l'acte ecumènic conjunt que es fa cada any durant aquesta Setmana de pregària per a la Unitat.

Explica'ns què és aquesta Setmana.

És un temps d'oració per a la unitat dels cristians que dura 8 dies, del 18 al 25 de gener, sempre en les mateixes dates i a tot el món.

Els promotors d'aquesta setmana de pregària és la Comissió Fe i Constitució del Consell Mundial de les Esglésies i el Consell Pontifici per a la promoció de la unitat dels cristians. Cada any es reuneixen en un país diferent per preparar els textos que es podran llegir en els actes ecumènics que s'organitzin.

Hi ha un tema general?

Cada any hi ha, efectivament, un lema. El d'enguany és «...de tot això, vosaltres en sereu testimoni» (Lc 24,48). Des del Centre Ecumènic de Catalunya ens envien tots els textos traduïts per a la celebració de l'Eucaristia, o bé per fer una litúrgica de la Paraula.

I a Lleida?

Hi haurà un acte ecumènic el dimarts dia 19 a la parròquia Santa Maria de Gardeny a 2/4 de vuit del vespre. Allí ens aplegarem amb els representants de cada confessió cristiana esmentada abans, i tots els fidels que vulguin unir-se i compartir aquest temps de pregària ecumènica. Us hi esperem!

Hem parlat d'ecumenisme, però hi ha igualment les altres religions.

Parlem d'ecumenisme quan es busca la unitat entre les Esglésies cristianes. Una altra cosa és el diàleg interreligiós en el que s'apleguen totes les altres religions i grups religiosos. Aquest diàleg amb altres religions i grups també existeix i el vivim a Lleida.

Francesca, quan va començar això que s'anomena ecumenisme?

Al juny de l'any 1910 tingué lloc a Edimburg, Escòcia, la primera Conferència Missionera. Allí es van reunir els delegats oficials de les Societats Missioneres protestants, sorgides de les diverses branques del protestantisme i també de l'Església anglicana, als quals es va afegir un invitat de l'Església Ortodoxa. No hi va haver presència de l'Església catòlica.

Així, enguany, farà cent anys; ens trobem, doncs, en el centenari de la primera trobada.

Sí, i de fet, els organitzadors desitgen que l'aplec que es farà igualment a Edimburg per recordar aquell inici, esdevingui un temps d'acció de gràcies pels progressos que Déu ha permès de fer en aquesta missió.

Parles de missió, què vols dir, exactament?

És la tasca, el projecte que tenim per apropar-nos entre les diferents esglésies cristianes, per confiar a la intercessió del Crist el testimoniatge que les esglésies hauran de donar conjuntament al llarg del segle XXI.

Avui dia es parla del moviment ecumènic. Què es vol exactament expressar?

Tot allò que es fa en vistes a promoure la unitat dels membres de les diferents Esglésies cristianes. Aquest moviment està arrelat justament en l'esperit d'aquella primera trobada d'Edimburg.

A Lleida, com es viu aquest ecumenisme?

El vivim treballant dia a dia l'amistat amb les Esglésies presents a casa nostra.

Quines són aquestes Esglésies?

Hi ha l'Església Evangèlica Pentecostal, l'Església Evangèlica de la Bíblia Oberta, Evangèlica Baptis-

Entrevista a càrrec de
Josep Alexandre Baró

DIUMENGE II DE DURANT L'ANY

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 62,1-5)

Per amor de Sió no vull callar, no vull reposar per Jerusalem fins que aparegui com un raig de llum el seu bé, i la seva salvació com una torxa encesa. Els altres pobles veuran el teu bé, tots els reis veuran la teva glòria i et donaran un nom nou que els llavis del Senyor designaran. Seràs una corona magnífica a les mans del Senyor, i una diadema reial a les mans del teu Déu. No et podran dir més «L'Abandonada», no podran dir «La-Desolada» a la teva terra; a tu et diran «Jo-me-l'estimo», i a la teva terra «Té-marit», perquè el Senyor t'estimarà, i tindrà marit la teva terra. El qui t'haurà reconstruït et prendrà per esposa com un jove esposa una donzella; el teu Déu estarà content de tenir-te com el nuvi està content de tenir la núvia.

► Salm responsorial (95)

R. *Conteu a tots els pobles els prodigis del Senyor.*

Canteu al Senyor un càntic nou, / canteu al Senyor, arreu de la terra; / canteu al Senyor, beneïu el seu nom. R. Anuncieu de dia en dia que ens ha salvat; / conteu a les nacions la seva glòria, / conteu a tots els pobles els seus prodigis. R.

Doneu al Senyor, famílies dels pobles, / doneu al Senyor honor i majestat, / tributeu al Senyor l'honor del seu nom. R.

Adoreu el Senyor, s'apareix la seva santedat. / Que tremoli davant d'ell tota la terra. / Digueu a tots els pobles: «El Senyor és rei!» / Sentència amb raó les causes dels pobles. R.

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,5-11)

Germans, els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis, però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu, que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots. Un, gràcies a l'Esperit, rep el do d'una paraula profunda, un altre, per obra del mateix Esperit, rep el do de desglossar les veritats, un altre, en virtut del mateix Esperit, rep el do de la fe, un altre, el do de donar la salut als malalts, en virtut de l'únic Esperit, un altre, el do de fer miracles, un altre, el do de profecia, un altre, el do de distingir si un esperit és fals o autèntic, un altre, el do de parlar llenguatges misteriosos, un altre, el do d'interpretar-los. Tots aquests dons són obra de l'únic Esperit, que els distribueix en particular a cadascú com li sembla bé.

► Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 2,1-12)

En aquell temps, se celebrà un casament a Canà de Galilea. Hi havia la mare de Jesús. També Jesús i els seus deixebles hi foren convidats.

Veient que s'acabava el vi, la mare de Jesús li diu: «No tenen vi». Jesús li respon: «Mare, per què m'ho dius a mi? Encara no ha arribat la meua hora». Llavors la seva mare diu als qui servien: «Feu tot el que ell us digui». Hi havia allà sis piques de pedra destinades a les pràctiques de purificació usals entre els jueus. Cada una tenia una cabuda de quatre a sis galledes. Els diu Jesús: «Ompliu d'aigua aquestes piques». Ells les ompliren fins dalt. Llavors els digué: «Ara traieu-ne i porteu-ne al cap de servei». Ells la hi portaren. El cap de servei tastà aquella aigua, que s'havia tornat vi. Ell no sabia d'on era, però ho sabien molt bé els qui servien, perquè ells mateixos havien tret l'aigua. El cap de servei, doncs, crida el nuvi i li diu: «Tothom serveix primer els millors vins i, quan els convidats ja han begut molt, els vins més ordinaris; però tu has guardat fins ara el vi millor».

Així començà Jesús els seus miracles a Canà de Galilea. Així manifestà la seva glòria, i els seus deixebles cregueren en ell.

► Lectura del libro de Isaías (Is 62,1-5)

Por amor de Sió no callaré, por amor de Jerusalén no descansaré, hasta que rompa la aurora de su justicia, y su salvación llamee como antorcha. Los pueblos verán tu justicia, y los reyes tu gloria; te pondrán un nombre nuevo, pronunciado por la boca del Señor. Serás corona fúlgida en la mano del Señor y diadema real en la palma de tu Dios. Ya no te llamarán «Abandonada», ni a tu tierra «Devastada»; a ti te llamarán «Mi favorita», y a tu tierra «Desposada», porque el Señor te prefiere a ti, y tu tierra tendrá marido. Como un joven se casa con su novia, así te desposa el que te construyó; la alegría que encuentra el marido con su esposa, la encontrará tu Dios contigo.

► Salmo responsorial (95)

R. *Contad las maravillas del Señor a todas las naciones.*

Cantad al Señor un cántico nuevo, / cantad al Señor, toda la tierra; / cantad al Señor, bendecid su nombre. R. Proclamad día tras día su victoria, / contad a los pueblos su gloria, / sus maravillas a todas las naciones. R.

Familias de los pueblos, aclamad al Señor, / aclamad la gloria y el poder del Señor, / aclamad la gloria del nombre del Señor. R.

Postraos ante el Señor en el atrio sagrado, / tiemble en su presencia la tierra toda. / Decid a los pueblos: «El Señor es rey, / él gobierna a los pueblos rectamente.» R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los corintios (1Co 12,5-11)

Hermanos: Hay diversidad de dones, pero un mismo Espíritu; hay diversidad de ministerios, pero un mismo Señor; y hay diversidad de funciones, pero un mismo Dios que obra todo en todos. En cada uno se manifiesta el Espíritu para el bien común. Y así uno recibe del Espíritu el hablar con sabiduría; otro, el hablar con inteligencia, según el mismo Espíritu.

Hay quien, por el mismo Espíritu, recibe el don de la fe; y otro, por el mismo Espíritu, don de curar. A éste le han concedido hacer milagros; a aquél, profetizar. A otro, distinguir los buenos y malos espíritus. A uno, la diversidad de lenguas; a otro, el don de interpretarlas. El mismo y único Espíritu obra todo esto, repartiendo a cada uno en particular como a él le parece.

► Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 2,1-12)

En aquel tiempo, había una boda en Caná de Galilea y la madre de Jesús estaba allí. Jesús y sus discípulos estaban también invitados a la boda. Faltó el vino y la madre de Jesús le dijo: «No les queda vino.» Jesús le contestó: «Mujer, déjame, todavía no ha llegado mi hora.» Su madre dijo a los sirvientes: «Haced lo que él os diga.» Había allí colocadas seis tinajas de piedra, para las purificaciones de los judíos, de unos cien litros cada una. Jesús les dijo: «Llenad las tinajas de agua.» Y las llenaron hasta arriba. Entonces les mandó: «Sacad ahora y llevádselo al mayordomo.» Ellos se lo llevaron. El mayordomo probó el agua convertida en vino sin saber de dónde venía (los sirvientes sí lo sabían, pues habían sacado el agua), y entonces llamó al novio y le dijo: «Todo el mundo pone primero el vino bueno y cuando ya están bebidos, el peor; tú, en cambio, has guardado el vino bueno hasta ahora.»

Así, en Caná de Galilea Jesús comenzó sus signos, manifestó su gloria y creció la fe de sus discípulos en él.

Les noces de Canà. Pintura del Giotto (vers 1406), Capella de l'Arena, Pàdua (Itàlia)

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns:** (litúrgia hores: 2a setm.): 1Sa 15,16-23 / Sl 49 / Mc 2,18-22 ■ **dimarts:** 1Sa 16,1-13 / Sl 88 / Mc 2,23-28 ■ **dimecres:** 1Sa 17,32-33. 37.40-51 / Sl 143 / Mc 3,1-6 ■ **dijous:** He 10,32-36 / Sl 33 / Jn 17,11b-19 ■ **divendres:** 1Sa 24,3-21 / Sl 56 / Mc 3,13-19 ■ **dissabte:** 2Sa 1,1-4.11-12. 19.23-27 / Sl 79 / Mc 3,20-21 ■ **diumenge** vinent, III de durant l'any (lit. hores: 3a setm.): Ne 8,2-4a.5-6.8-10 / Sl 18 / 1Co 12,12-30 (o bé: 12-14.27) / Lc 1,1-4;4,14-21.

En les lectures d'aquest diumenge el simbolisme nupcial ocupa un lloc privilegiat. Isaïes, en línia amb la tradició profètica anterior, utilitza la imatge esponsalícia per expressar la relació entre Déu (l'espòs) i el seu poble Israel (l'esposa). En el Nou Testament la història d'amor entre Déu i Israel troba la seva plena realització en Jesús. És el temps de les noces messiàniques entre Jesús i l'Església, la seva esposa.

L'evangeli d'avui ens presenta la imatge de Jesús-espòs. El relat de les noces de Canà no és només la descripció del signe que Jesús ha realitzat en ocasió del casament d'uns amics

seus sinó que amaga un significat molt més profund, invisible per a aquells que no tenen fe. A diferència de la multiplicació dels pans, del cec de naixement o de la resurrecció de Llätzer, aquí l'evangelista Joan no dona cap explicació d'allò que ha succeït. El lector o lectora haurà de descobrir el significat del signe sense l'ajut de l'autor. A nivell simbòlic, els esposos són Jesús i Maria, la seva mare. De fet, les noces de Canà representen les noces messiàniques entre Jesús i la «filla de Sió», que en el nostre relat està representada per la mare de Jesús i al mateix temps pels seus deixebles. Amb el signe de l'aigua transformada en vi,

Jesús inaugura la nova aliança, és a dir, l'aliança entre Déu i la humanitat: Déu vol que els homes es converteixin en el seu poble i entrin en comunió amb Ell.

Aquest primer signe prodigiós de Jesús genera la fe dels deixebles que, com diu l'evangelista, «cregueren en ell». Més que posar en relleu la capacitat taumatúrgica de Jesús, el relat de les noces de Canà revela l'amor del Crist que ve a portar-nos la joia messiànica, aquella joia que dura per sempre.

Que aquesta pàgina de l'evangeli faci créixer la nostra fe i ens ajudi a aprofundir cada vegada més en el misteri de Déu.

Dra. Núria Calduch-Benages

COMENTARI

Creure en Jesús

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

Mística i litúrgia

Voldria fer una valoració humil i evangèlica de la *mística*, la qual, però, en l'Església, ocupa un lloc menys general i més subjectiu que la celebració litúrgica, *casa comuna* de tots els creients, feta de paraula i de símbols. Aquí prenc el mot *mística* en el seu sentit més ampli i universal: desig de Déu, de la seva presència i de la seva comunió; impuls del coneixement i amor de Déu al creient i del creient a Déu.

Ara bé, la mística cristiana sap molt bé que «a Déu ningú no l'ha vist mai» (Jn 1,18), «ni és capaç de veure» (1Tm 6,16). Ja ho afirmava l'Èxode 33,20: «No podràs veure la meua cara perquè qui em veu no pot continuar vivint».

En el règim de l'Encarnació de la Paraula de Déu, veiem Déu en la mediació de Jesucrist, el Fill que assumeix la carn de l'ésser humà, i en l'enigma i mirall (cf. 1Co 13,11) de la Paraula i dels símbols sacramentals de la divina litúrgia que Crist ha desplegat com quelcom d'universal per acollir la comunitat creient.

No menyspreo pas la via *mística*, engegada a partir del desig de Déu; fins i tot la incloc en la celebració. La mística és més subjectiva perquè arrenca de l'anhel del cor, mentre que la celebració litúrgica és com una catedral invisible, i ensem visible, que, de Crist, baixa al nostre espai i al nostre temps per donar-nos la presència de Déu.

Del que he dit, en voldria treure tres conclusions:

1. Fer teologia al defora de la catedral de la litúrgia és com amuntegar paraules sobre paraules. Congar va quedar curt quan va dir que la seva teologia devia el 50% a la litúrgia.
2. Valdria la pena explicar bé, ja en la catequesi infantil, que el cristià viu amarant en la litúrgia que té per centre l'eucaristia del diumenge, al llarg de l'any, roda del temps.
3. En l'any litúrgic hi ha lloc per a la mística ja que hi escoltem la Paraula de Déu i li agraïm els sacraments que ens endinsen en la comunió amb Ell.

Josep M. Rovira Belloso

(La fe cristiana en la societat actual, Edicions 62)

CAMINS VERS LA LLIBERTAT

No acuis ningú falsament

Amb el vuitè manament —no mentir— Déu protegí la dignitat i el dret de tota persona contra la tendència a tergiversar el dret i donar un fals testimoni. Perquè amb un fals testimoni hom pot enfonsar una persona.

Precisament en la nostra societat de la comunicació, en la qual les paraules en uns pocs segons van d'un cap de món a l'altre, el vuitè manament constitueix un important requeriment a emprar un llenguatge que serveixi a la veritat i no a la mentida, que redreci la persona en lloc de doblegar-la. El vuitè manament ens vol sensibilitzar quan estem en perill de tòrcer la veritat, de dir sobre el nostre proïsme quelcom que interessa els altres i que a mi em va bé, encara que no correspongui totalment a la veritat.

El vuitè manament vol invitar-nos a ésser sincers. Diem que és sincera una persona que no menteix. És sincer aquell qui manifesta un comportament honorable i és sensible a la pròpia honorabilitat i a la dignitat de l'altre. El qui és sincer honora l'altre. Mai escamparà rumors sobre altres persones. Hom pot confiar-hi. La persona sincera és clara i dreta i al seu costat hom se sent honorat i dignificat.

La sinceritat protegeix la vida, tant la pròpia com l'aliena. I protegir la vida i protegir la llibertat constitueix, a fi de comptes, la finalitat que tenen tots els deu manaments. Déu volia indicar-nos com podíem viure en llibertat uns amb altres. La vertadera llibertat només és possible quan hi ha sinceritat i veracitat. Jesús diu: «La veritat us farà lliures» (Jn 8,32).

Solament quan estem en la veritat i ho estem realment enfront de nosaltres mateixos i dels altres, sentirem aquella llibertat que Jesús ens volia dir amb la seva vida i la seva missió. Jesús ens invita a parlar d'una manera clara i creïble, cosa que és el fonament d'una convivència reeixida.

Anselm Grün

(Els deu manaments, Editorial Claret)

SANTORAL

17. ✠ Diumenge II de durant l'any. Sant Antoni el Gran (†356), abat, d'Egipte, patró dels qui tracten amb bestiar, i també de Menorca; santa Leonil·la, mr.; santa Rosalina de Vilanova, vg. cartoixana.

18. Dilluns. Sant Volusità, bisbe; santa Prisca, mr. romana; santa Margarida d'Hongria, vg. dominicana; santa Vicenta-Maria López Vicuña, vg.; sant Jaume Hilari Barbal, rel. La Salle i mr.

19. Dimarts. Sant Canut (†1086), rei de Dinamarca; sants Màrius i Marta, i els seus fills Audifaç i Àbac, mrs. (s. III); sants Gumersind, prev., i Servideu, monjo, mrs.; beat Marcel Spínola, bisbe de Sevilla, cardenal; beats Jaume de Sales, prev., i Guillem Sautemouche, rel., Melcior Grodecz i Esteve Pongracz, prev., Ignasi d'Azevedo, prev., i companys, jesuïtes i mrs.; santes Pia i Germana, mrs.

20. Dimecres. Sant Fabià, papa (romà, 236-250) i mr.; sant Sebastià, tribú romà mr. (303), patró de Palma de Mallorca.

21. Dijous. Sant Fructuós (o Fruitós), bisbe de Tarragona, i els seus diaques Auguri i Eulogi, màrtirs (259); santa Agnès (s. III-IV), vg. i mr. romana (a Catalunya, demà); beata Josepa-Maria de Santa Agnès, verge agustina, de Benigànim.

22. Divendres. Sant Vicenç (Vicent), diaca de Saragossa i mr. a València, nat a Osca (s. III-IV); sant Anastasi, monjo persa i mr.; sant Gaudenci, bisbe; beata Laura Vicuña, vg. salesiana.

23. Dissabte. Sant Ildefons (†667), bisbe de Toledo, venerat a Zamora; sant Francesc Gil de Frederic, prev. dominicà i mr. a Tonquín (Indoxina, 1745), nat a Tortosa. Esposalles de la Mare de Déu; sant Agatàngel, mr.; sant Climent, bisbe i mr.; santa Emerenciana, vg. i mr.

PSICOLOGIA DE LA FAMILIA

El botellón electrónico

A cuñe esta denominación hace seis años, como alternativa semántica al *botellón alcohólico*. Con el término *botellón electrónico* quise poner en

evidencia que a veces en la actitud *hogareña* de algunos adolescentes hay gato encerrado. Resulta que a veces, con todos los artilugios electrónicos que hoy se le ofrecen, el joven se encierra en su *sancta sanctorum*. Se va desconectando paulatinamente de la familia, de los estudios y de los amigos *de carne y hueso*, para entregarse sumisamente al apasionante ciberespacio, con sus anónimos chats y otras posibilidades.

En su imaginación, el solitario consumidor de pantallas va elucubrando situaciones virtuales en las que él es el protagonista y viviendo esta *second life*, que al final se vuelve más auténtica que su vida real. La adicción electrónica está servida.

El joven adicto a un tipo de pantalla fácilmente se hará adicto a otras; al igual que sucede con las adicciones a sustancias químicas, en que se solapan las drogas de consumo o se asciende (*fenómeno de la escalera*) a cada una de ellas, cada vez más adictiva.

Entre los factores predisponentes para convertirse en adicto a las pantallas destacan las dificultades de relación, la falta de encaje social o escolar y la carencia de cuidados parentales (niños solitarios o *de la llave*, que cuando llegan a casa nadie les espera). Los padres han de estar atentos a los incipientes síntomas que conducen a esta adicción y han de fomentar la relación social del adolescente tímido e inhibido que rehúsa los contactos con sus amistades o con grupos y asociaciones juveniles propias de su edad.

Dr. Paulino Castells

(Psicología de la familia, Ed. Ceac, Barcelona 2008)

ENTREVISTA

JAVIER VELASCO ARIAS

Bíblia i diners

El tradicional Concurs Bíblic canvia de nom. Coincidint amb la desena edició passa a denominar-se *Premi Edith Stein d'Assaig Bíblic* «per definir molt millor el seu sentit». L'objectiu és premiar l'esforç de fer una lectura actual dels textos de la Bíblia, una oportunitat per acostar-s'hi. Ha adoptat el nom d'Edith Stein perquè aquest nom «identifica la nostra intenció de diàleg entre diferents realitats, on la Bíblia és una Paraula privilegiada», afirma Javier Velasco, professor de Bíblia, membre del Centre Edith Stein i del jurat del premi.

Diners i treball a la Bíblia. Quina relació hi ha entre aquests dos conceptes?

Tant els diners com el treball són dues realitats interrelacionades en la nostra vida quotidiana. I, lògicament, també hi estan presents en els diferents llibres de la Bíblia. Els diners són una realitat ambigua: és una cosa que necessitem, principalment, per cobrir les nostres necessitats bàsiques, però, al mateix temps, és causa de grans injustícies. La relació entre diners i treball, en un temps com el nostre de crisi global, és un context privilegiat de discerniment. I la Paraula de Déu també suggereix respostes.

El premi és una bona manera de fomentar l'interès per la Bíblia entre els joves...

Entre els joves i les persones de qualsevol edat. Tots estem convidats a acostar-nos a la Bíblia, a conèixer-la més, a entusiasmar-nos amb el seu missatge... En les Escriures no trobarem *receptes màgiques*, però sí propostes que ens ajudin en les dificultats i interrogants diaris.

Quines característiques ha de tenir i què és el que més es valora de l'assaig?

La idea és presentar un treball individual o en grup sobre el tema proposat, amb una extensió mínima de deu pàgines, abans del 16 d'abril de 2010. No busquem un assaig d'investigació bíblica, sinó despertar l'interès per la Bíblia. Qualsevol pot participar a partir de la seva experiència de lectura bíblica contrastada amb la vida quotidiana.

Òscar Bardají i Martín

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

DOS PELEGRINATGES DEL BISBAT DE LLEIDA

Ars (França)

Per a preveres i laics/laiques
Del 15 al 18 de març de 2010

En commemoració dels 150 anys de la mort de sant Joan Maria Vianney, rector d'Ars

Preu per persona: 370 €. Suplement habitació individual: 54 €. Inclou autocar i règim de pensió completa en tot el viatge. No inclou: entrades a museus, monuments, guies locals i begudes especials... Inscripció: al bisbat (973 268 628 / 679 976 173). A Montse Ges (973 237 162). Per inscriure's: fotocòpia DNI i resguard d'un primer pagament de 100 €.

Termini d'inscripció: 20 de febrer de 2010.

Santiago de Compostela - Fàtima

Obert a tothom
24 d'abril a l'1 de maig de 2010

Preu per persona: 720 €. Suplement habitació individual: 175 €. Inclou: autocar i règim de pensió completa en tot el viatge. No inclou: entrades a museus, monuments, guies locals i begudes especials... Inscripció i condicions: iguals que en el viatge a Ars.

Termini d'inscripció: 20 de març de 2010. Places limitades.

Protegir la Creació

«Cada cop es veu amb més claredat que el tema del deteriorament ambiental qüestiona els comportaments de cadascun de nosaltres, els estils de vida i els models de consum i producció actualment dominants, ben sovint insostenibles des del punt de vista social, ambiental i fins i tot econòmic. Ha arribat el moment en què resulta indispensable un canvi de mentalitat efectiu, que porti a tots a adoptar nous estils de vida, "segons els quals, la recerca de la veritat, de la bellesa i del bé, així com la comunió amb els altres homes per a un desenvolupament comú, siguin els elements que determinin les opcions del consum, dels estalvis i de les inversions". S'ha d'educar cada cop més per a construir la pau a partir d'opcions de gran calat en l'àmbit personal, familiar, comunitari i polític. Tots som responsables de la protecció i l'atenció de la creació. Aquesta responsabilitat no té fronteres. Segons el principi de subsidiarietat, és important que tots es comprometin en l'àmbit que els correspongui, treballant per a superar el predomini dels interessos particulars. Un paper de sensibilització i formació correspon particularment als diversos subjectes de la societat civil i a les Organitzacions no governatives, que es mouen amb generositat i determinació en favor d'una responsabilitat ecològica que hauria d'estar cada vegada més arrelada en el respecte de l'"ecologia humana". A més, s'ha de requerir la responsabilitat dels mitjans de comunicació social en aquest camp, a fi de proposar models positius en què inspirar-se. Per tant, ocupar-se del medi ambient exigeix una visió àmplia i global del món; un esforç comú i responsable per a passar d'una lògica centrada en l'interès nacionalista egoista a una perspectiva que compregui sempre les necessitats de tots els po-

bles. No es pot restar indiferent davant el que passa en el nostre entorn, perquè la degradació de qualsevol part del planeta ens afectaria a tots. Les relacions entre les persones, els grups socials i els Estats, igual que els llaços entre l'home i el medi ambient, estan cridats a assumir l'estil del respecte i de la "caritat en la veritat". En aquest context tan ampli, és desitjable més que mai que els esforços de la comunitat internacional per a aconseguir un desarmament progressiu i un món sense armes nuclears, que només amb la seva existència amenacen la vida del planeta, així com per a un procés de desenvolupament integral de la humanitat d'avui i del demà, siguin de debò eficaços i correspostos adequadament.»

Del missatge de Benet XVI en la Jornada de la Pau, el passat dia 1 de gener, número 11. El text integral d'aquest missatge el trobeu en la nostra web (www.bisbatlleida.org).

Agenda

Del 18 al 24 de gener.—Setmana de Pregària per a la unió dels cristians.

Diumenge 17 de gener.—Jornada de l'Immigrant: a les 10.30 h. Eucaristia a la parròquia del Carme i un acte festiu a l'auditori Enric Granados.

Dimarts 19 de gener.—A 2/4 de 8 del vespre, a la parròquia de Santa Maria de Gardeny, acte ecumènic de pregària.

Dissabte 23 de gener.—Les Delegacions de catequesis i missions organitzen la Trobada Infància missionera.

Dissabte 23 de gener.—Jornada del clergat català a Mataró, amb la beatificació de Mn. Samsó a la basílica de Santa Maria, a les 11 del matí.

Dissabte 23 de gener.—De les 5 a les 6.30 de la tarda, a l'Acadèmia Mariana, curs bíblic: Les cartes de sant Pau als corintis. Curs en castellà i amb Mn. Daniel Turmo.

Dilluns 25 de gener.—A les 10 de la nit al teatre de la Mariana, Estació d'enllaç organitzat per la Delegació diocesana de joves.

Confessions a la Catedral.—De dilluns a dissabte de 2/4 de 10 a 2/4 de 12 del matí. A la tarda de 5.30 a 6.30 h. Els diumenges: de 10 a 12 del matí i de 2/4 de 7 a les 8 del vespre.

Peregrinació a Terra Santa i Jordània.—Del 14 al 23 d'abril 2010. Organitzada per les parròquies S. Llorenç i S. Andreu de Lleida i la Confraria dels Portants del S. Crist de S. Llorenç. Preu per persona: 1.675 €. Informació i inscripcions: Manuel Rodríguez 973 239 225 i 666 872 920.

EL SETRILL

La riquesa plural de les Esglésies

La realitat no dona raó a les nostres afirmacions. Per molt sinceres que puguin ser. L'Església no és una, sinó plural. Els cristians són deixebles d'un sol Mestre i Senyor, però s'apleguen en una pluralitat de comunitats a les que anomenen Esglésies. La història del cristianisme, forjada en la Història humana, ens revela com un repte permanent la difícil resposta o acollida dels humans al do de Déu manifestat en Jesús de Natzaret. La difícil unitat dels cristians s'ha fet palès, però la pluralitat d'Esglésies no desdiu necessàriament del tresor que sosté la vida de cadascuna de les comunitats cristianes autònomes.

En els segles v i vi hi hagué divisions en les antigues Esglésies orientals. En el segle xi (l'any 1054) esdevé oficial el cisma entre l'Església d'Orient i Occident. En el segle xvi hi ha les reformes protestants i anglicanes que se separen de l'Església catòlica romana. El segle xix veu una vegada més una divisió, la dels anomenats vetero-catòlics.

En tota divisió o escissió es perd sempre quelcom. Els membres separats reivindiquen la veritat, justificant així llurs intencions honestes i fidels. L'Església catòlica es considerava la veritable, fora d'ella no hi havia salvació possible. Els contactes amb les altres no eren imaginables. El Concili Vaticà II (1962-1965) va obrir,

en aquest sentit, les portes del nou vent de l'Esperit: en totes les Esglésies hi ha presència de l'Amor de Déu. Aquest nou vent ha entrat en l'anomenat moviment ecumènic, la tasca de tots els creients en Jesús per accentuar i compartir les riqueses que cada comunitat ha anat desenvolupant en la seva experiència de Déu. Pregarem per la unitat dels cristians (vegeu l'entrevista a la pàgina 1), tot reconeixent i estimant la riquesa plural (no seria això la unitat?) de les Esglésies cristianes.

Josep Alexandre Baró Ania
Delegat del Mitjans de
Comunicació Social del bisbat de Lleida